

Ročník 1973

Sbírka zákonů

Československá socialistická republika

ČESKÁ
SOCIALISTICKÁ REPUBLIKA

SLOVENSKÁ
SOCIALISTICKÁ REPUBLIKA

Částka 27

Vydána dne 30. srpna 1973

OBSAH:

94. Vyhláška ministra zahraničních věcí o Dodatkové úmluvě k Mezinárodní úmluvě o přepravě cestujících a cestovních zavazadel po železnicích (CIV) ze dne 25. února 1961, týkající se odpovědnosti železnic za usmrcení a zranění cestujících
 95. Vyhláška ministra zahraničních věcí o Konzulární úmluvě mezi Československou socialistickou republikou a Německou demokratickou republikou
 96. Vyhláška ministra zahraničních věcí o Základní dohodě o vědeckotechnické spolupráci mezi Československou socialistickou republikou a Republikou Ecuador
 97. Vyhláška ministra zahraničních věcí o Dohodě mezi vládou Československé socialistické republiky a vládou Rumunské socialistické republiky v oblasti cestovního ruchu
 98. Vyhláška ministra zahraničních věcí o Veterinární dohodě mezi vládou Československé socialistické republiky a vládou Nizozemského království
 99. Redakční sdělení o opravě tiskových chyb
Oznámení o uzavření mezinárodních smluv
-

94

VYHLÁŠKA

ministra zahraničních věcí

ze dne 12. června 1973

o Dodatkové úmluvě k Mezinárodní úmluvě o přepravě cestujících a cestovních zavazadel po železnicích (CIV) ze dne 25. února 1961, týkající se odpovědnosti železnic za usmrcení a zranění cestujících

Dne 26. února 1966 byla v Bernu sjednána Dodatková úmluva k Mezinárodní úmluvě o přepravě cestujících a cestovních zavazadel po železnicích (CIV) ze dne 25. února 1961, týkající se odpovědnosti železnic za usmrcení a zranění cestujících a Protokoly A a B.

S Dodatkovou úmluvou vysloвило souhlas Národní shromáždění dne 8. září 1966 a prezident republiky ji ratifikoval s touto výhradou k jejímu článku 1 § 2:

„S poukazem na článek 1 § 2 Dodatkové úmluvy k Mezinárodní úmluvě o přepravě cestujících

a cestovních zavazadel po železnicích, týkající se odpovědnosti železnic za usmrcení a zranění cestujících, si Československá socialistická republika vyhrazuje právo nepoužít Úmluvy na své občany nebo osoby, které mají obvyklé bydliště v Československu, utrpěli-li by úraz na jejím území.“

Dodatková úmluva vstoupila v platnost na základě svého článku 25 dnem 1. ledna 1973.

President republiky ratifikoval rovněž Protokoly A a B; Protokol A vstoupil v platnost dne 1. ledna 1972, Protokol B vstoupil v platnost dne 1. července 1972.

Český překlad Dodatkové úmluvy a Protokolů A a B se vyhlašuje současně.

Ministr:

Ing. Chňoupek v. r.

DODATKOVÁ ÚMLUVA

k Mezinárodní úmluvě o přepravě cestujících a cestovních zavazadel po železnicích (CIV) ze dne 25. února 1961, týkající se odpovědnosti železnic za usmrcení a zranění cestujících

Podepsaní zmocněnci,

uznavše výhody jednotné úpravy odpovědnosti železnice za škody, které vznikají usmrcením, zraněním nebo jiným poškozením tělesného nebo duševního zdraví cestujícího, jakož i poškozením nebo ztrátou věcí, které měl s sebou, během mezinárodní přepravy,

rozhodli se doplnit Mezinárodní úmluvu o přepravě cestujících a cestovních zavazadel po železnicích (CIV) z 25. února 1961 Dodatkovou úmluvou

a dohodli se na těchto člácích:

Článek 1

Okruh platnosti

§ 1. Tato Úmluva upravuje odpovědnost železnice za škody, které utrpěli cestující v důsledku úrazu na území některého členského státu této Úmluvy. Ve smyslu této Úmluvy jsou cestujícími

- a) cestující, jejichž přeprava se řídí Mezinárodní úmluvou o přepravě cestujících a cestovních zavazadel po železnicích (CIV) z 25. února 1961,
- b) průvodci zásilek přepravovaných podle Mezinárodní úmluvy o přepravě zboží po železnicích (CIM) z 25. února 1961.

§ 2. Každý smluvní stát může prohlásit při podpisu této Úmluvy anebo při ukládání listiny o její ratifikaci nebo o svém přístupu k ní, že si vyhrazuje právo nepoužít tuto Úmluvu na cestující, kteří utrpěli úraz na jeho území, jestliže tito cestující jsou státními občany tohoto státu nebo mají v něm své obvyklé bydliště.

Článek 2

Rozsah odpovědnosti

§ 1. Železnice odpovídá za škodu, která vznikne tím, že cestující byl usmrcen, zraněn nebo jinak postižen na svém tělesném nebo duševním zdraví v důsledku úrazu, k němuž došlo v souvislosti s železničním provozem během pobytu cestujícího ve vozidlech anebo při nastupování nebo vystupování.

Železnice odpovídá dále za škodu, která vznikne poškozením anebo úplnou nebo částečnou ztrátou věcí, jež cestující postižený takovým úrazem má na sobě nebo veze s sebou jako ruční zavazadlo; to platí i pro zvířata, která veze cestující s sebou.

§ 2. Železnice je této odpovědnosti zproštěna, jestliže úraz byl způsoben okolnostmi, které nemají původ v provozu, a železnice nemohla těmito okolnostem zabránit ani jejich následky odvrátit přes vynaložení péče podle poměrů potřebné.

§ 3. Železnice je zproštěna této odpovědnosti zcela nebo zčásti v míře, v jaké byl úraz vyvolán zavinením cestujícího nebo jeho chováním, které nebylo v souladu s normálním chováním cestujícího.

§ 4. Železnice je zproštěna této odpovědnosti, jestliže úraz byl vyvolán chováním třetí osoby a železnice tomuto chování nemohla zabránit ani jeho následky odvrátit přes vynaložení péče podle poměrů potřebné.

Jestliže odpovědnost železnice není vyloučena podle předchozího odstavce, odpovídá železnice za celou škodu s omezeními podle této Dodatkové úmluvy a bez újmy případného postihu proti třetí osobě.

§ 5. Odpovědnost železnice v případech, na něž se nevztahuje ustanovení § 1, zůstává touto Úmluvou nedotčena.

§ 6. „Odpovědnou železnicí“ ve smyslu této Úmluvy je železnice, která podle seznamu tratí ve smyslu čl. 59 CIV provozuje trať, na které se stal úraz. Jestliže podle tohoto seznamu tratí jde o společný provoz dvou železnic, je odpovědná každá z nich.

Článek 3

Náhrada škody při usmrcení cestujícího

§ 1. Při usmrcení cestujícího zahrnuje náhrada škody:

- a) nutné výdaje vyvolané úmrtím, zvláště náklady na přepravu mrtvolky a na pohřeb do země nebo žehem;
- b) jestliže smrt nenastala bezprostředně, také náhradu škody podle čl. 4.

§ 2. Jestliže smrtí cestujícího ztratily svého živitele osoby, jež cestující byl podle zákona povinen nebo byl by povinen v budoucnu vyživovat, musí být také tato škoda nahrazena. Nárok osob, jimž poskytoval cestující výživu bez zákonné povinnosti, na náhradu škody se řídí podle domácího práva.

Článek 4

Náhrada škody při zranění cestujícího

Při zranění nebo jiném poškození tělesného nebo duševního zdraví cestujícího zahrnuje náhrada škody:

- a) nutné výdaje, zejména léčebné a ošetrovací náklady a výdaje za dopravu;
- b) majetkovou újmu, kterou utrpí cestující tím, že pozbyl zcela nebo částečně svou výdělkovou schopnost anebo že došlo ke zvýšení jeho potřeb.

Článek 5

Náhrada jiných škod

Zda a do jaké míry je železnice povinna poskytnout náhradu za jiné škody, než které jsou uvedeny v čl. 3 a 4, zejména za fyzické a duševní

útrapy (bolestné) a za estetickou újmu, se určuje podle domácího práva.

Článek 6

Způsob a omezení náhrady škody při usmrcení nebo zranění cestujícího

§ 1. Náhrada škody ve smyslu čl. 3 § 2 a čl. 4 písm. b) se poskytne ve formě kapitálu; jestliže však domácí právo připouští vyplácení renty, poskytne se náhrada tímto způsobem, když poškozený cestující nebo osoby oprávněné podle čl. 3 § 2 o to požádají.

§ 2. Výše náhrady škody, která má být poskytnuta podle § 1, se určuje podle domácího práva. Avšak pro použití této Úmluvy se stanoví pro každého cestujícího nejvyšší částka 200 000 franků pro výplatu kapitálu nebo roční renta odpovídající této částce, jestliže podle domácího práva jsou stanoveny nejvyšší částky v nižší výměře.

Článek 7

Omezení náhrady škody při poškození nebo ztrátě věcí

Má-li železnice podle ustanovení této Úmluvy poskytnout náhradu škody za poškození anebo úplnou nebo částečnou ztrátu věcí, které postižený cestující měl na sobě nebo vezl s sebou jako ruční zavazadlo (včetně zvířat), může být požadována náhrada za tuto škodu až do nejvyšší částky 2000 franků na jednoho cestujícího.

Článek 8

Výše náhrady škody při zlém úmyslu nebo hrubé nedbalosti

Ustanovení čl. 6 a 7 této Úmluvy nebo ustanovení obsažená v domácím právu, v nichž se omezuje náhrada určitou částkou, nelze použít, jestliže škoda vznikla v důsledku zlého úmyslu nebo hrubé nedbalosti ze strany železnice.

Článek 9

Zúročení a vrácení odškodnění

§ 1. Oprávněný může požadovat úroky z odškodnění ve výši 5 % ročně. Úroky počínají běžet dnem reklamace, nebo jestliže nebyla reklamace podána, dnem podání žaloby. U odškodnění podle čl. 3 a 4 počínají však úroky běžet až dnem, v němž nastaly okolnosti rozhodné pro stanovení náhrady, jestliže tento den je pozdější než den reklamace nebo podání žaloby.

§ 2. Odškodnění přijaté neprávem musí být vráceno.

Článek 10

Zákaz omezení odpovědnosti

Tarifní ustanovení a zvláštní ujednání mezi železnicí a cestujícím, podle nichž by se vylučovala

předem odpovědnost železnice podle této Úmluvy zcela nebo zčásti, obracelo důkazní břemeno uložené železnici nebo snižovaly nejvyšší částky stanovené pro náhradu škody v čl. 6 § 2 a v čl. 7, jsou neplatná. Tato neplatnost nemá však za následek neplatnost přepravní smlouvy; tato zůstává podrobena ustanovením CIV a této Úmluvy.

Článek 11

Ručení železnice za její pracovníky

Železnice ručí za své pracovníky a za jiné osoby, jichž použije při provedení přepravy.

Jestliže však železniční zaměstnanci na požádání cestujícího obstarají mu záležitosti, které nepřísluší železnici, posuzují se jako zmocněnci cestujícího, pro něhož jsou činní.

Článek 12

Uplatnění nároků z jiných právních důvodů

V případech čl. 2 § 1 může být proti železnici uplatněn nárok na náhradu škody, ať spočívá na kterémkoli právním podkladě, jen za předpokladů a s omezeními, které jsou obsaženy v této Úmluvě.

Totéž platí pro nároky proti osobám, za které ručí železnice podle čl. 11.

Článek 13

Reklamacce

§ 1. Oprávnění mají na vůli uplatnit nároky na náhradu škody podle této Úmluvy reklamaci. Reklamacce mohou být podány u některé z níže uvedených železnic, pokud má své sídlo na území některého smluvního státu této Úmluvy:

1. u odpovědné železnice; jestliže podle čl. 2 § 8 jsou odpovědní dvě železnice, u jedné z nich;
2. u výchozí železnice;
3. u železnice místa určení;
4. u železnice místa stálého nebo obvyklého bydliště cestujícího.

§ 2. Reklamacce musí být podány písemně. Doklady, které oprávněný považuje za účelné připojit ke své reklamaci, musí být předloženy v originále nebo v opise; opisy musí být na požádání železnice náležitě ověřeny.

Článek 14

Žaloby

Nároky na náhradu škody podle této Úmluvy mohou být soudně uplatněny jen proti odpovědné železnici.

Při společném provozu dvou železnic má žalobce volbu mezi těmito železnicemi. Toto právo volby zaniká, jakmile byla žaloba podána proti jedné z těchto železnic.

Článek 15

Příslušnost

Není-li ve státních smlouvách nebo koncesích stanoveno něco jiného, mohou být nároky založené na této Úmluvě uplatněny jen u soudů státu, na jehož území se stal úraz cestujícího.

Článek 16

Zánik nároků

§ 1. Oprávněný ztrácí své nároky, jestliže úraz cestujícího neoznámí nejpozději do tří měsíců po tom, kdy se dověděl o škodě, některé ze železnic, u nichž může být podána reklamacce podle čl. 13.

Jestliže oprávněný oznámí úraz ústně, musí mu železnice vystavit potvrzení o tomto ústním oznámení.

§ 2. Nároky však nezanikají:

- a) jestliže oprávněný uplatnil během lhůty stanovené v § 1 své nároky u některé ze železnic uvedených v čl. 13 § 1;
- b) jestliže oprávněný dokáže, že úraz byl způsoben zaviněním železnice;
- c) jestliže opomenutí nebo opoždění oznámení bylo vyvoláno okolnostmi, které nejdou k tíži oprávněnému;
- d) jestliže odpovědná železnice — jsou-li podle čl. 2 § 6 odpovědní dvě železnice, jedna z nich — se dověděla během lhůty stanovené v § 1 o úraze cestujícího jiným způsobem.

Článek 17

Promlčení nároků

§ 1. Nároky na náhradu škody podle této Úmluvy se promlčují:

- a) u cestujícího ve třech letech počítajíc od prvního dne po úraze,
- b) u jiných oprávněných ve třech letech počítajíc od prvního dne po úmrtí cestujícího, nejpozději však v pěti letech počítajíc od prvního dne po úraze.

§ 2. Podá-li oprávněný u železnice reklamaci podle čl. 13, staví se běh tří promlčecích lhůt uvedených v § 1 až do dne, v němž železnice písemně reklamaci zamítne a vrátí doklady, které k ní byly připojeny. Vyhoví-li reklamaci částečně, počíná opět běžet promlčení jen pro část, která zůstává sporná. Důkaz o předložení reklamace, o jejím vyřízení nebo o vrácení dokladů musí podat strana, která se této skutečnosti dovolává.

Další reklamacce, které se týkají téhož nároku, nestaví promlčení.

§ 3. Nároky, které jsou promlčeny, nemohou být uplatněny ani cestou žaloby navzájem nebo námitky.

§ 4. S výhradou předchozích ustanovení platí pro promlčení domácí právo.

Článek 18

Domácí právo

§ 1. Pokud není dána úprava touto Úmluvou, platí domácí právo.

§ 2. Pro použití této Úmluvy rozumí se „domácím právem“ právo státu, na jehož území se stal úraz cestujícího, včetně předpisů mezinárodního práva soukromého.

Článek 19

Všeobecné předpisy o řízení

Ve všech sporech o nárocích podle této Úmluvy platí pro řízení právo příslušného soudu, pokud tato Úmluva neobsahuje jinou úpravu.

Článek 20

Vykonatelnost rozsudků. Jistota

§ 1. Rozsudky, též rozsudky pro zmeškání, které byly vydány na základě ustanovení této Úmluvy příslušným soudem a které se staly vykonatelnými podle zákonů platných pro tento soud, jsou vykonatelné v každém jiném smluvním státě, jakmile byly splněny náležitosti předepsané v dotčeném státě. Věcné přezkoumávání je nepřipustné.

Toto ustanovení se nepoužije na rozsudky jen předběžně vykonatelné a rovněž ne na část rozsudku, v níž se ukládá žalobci, jenž ve sporu podlehl, poskytnout vedle nákladů ještě odškodnění.

Smíry uzavřené mezi stranami před příslušným soudem za účelem ukončení sporu mají stejnou platnost jako rozsudky, jestliže byly sepsány před soudem do protokolu.

§ 2. Složení jistoty na náklady sporu nemůže být při žalobách podávaných podle této Úmluvy požadováno.

Článek 21

Měnové ustanovení

Franky ve smyslu této Úmluvy se rozumějí zlaté franky ve váze 10/31 gramu o ryzosti 0,900.

Článek 22

Smíšené přepravy

§ 1. Tato Úmluva se nepoužije s výhradou podle § 2 na škody, které vzniknou během přepravy na některé automobilové nebo loďní trati zapsané v listině trati podle čl. 59 CIV.

§ 2. Dopravují-li se železniční vozy na lodi, použije se tato Úmluva na škody pojaté do čl. 2 § 1, které utrpí cestující v důsledku úrazu v souvislosti se železničním provozem během pobytu v těchto vozecích anebo při nastupování nebo vystupování.

Pro použití předchozího odstavce se rozumí státem, na jehož území se stal úraz cestujícího, ten stát, jehož vlahku loď nese.

§ 3. Jestliže v důsledku výjimečných okolností je železnice nucena přerušit dočasně svůj provoz a dopravuje nebo dává dopravovat cestující jinými dopravními prostředky, odpovídá podle práva platného pro tyto dopravní prostředky. Ustanovení čl. 13 až 17, čl. 18 § 2, čl. 19 a čl. 20 této Úmluvy se však použijí i v těchto případech.

Článek 23

Odpovědnost za následky nukleárních nehod

Železnice je zproštěna odpovědnosti uložené jí touto Úmluvou, jestliže škoda byla způsobena nukleární nehodou a jestliže podle zvláštních předpisů platných v smluvním státě o odpovědnosti v oblasti jaderné energie majitel atomového zařízení nebo osoba na roveň jemu postavená odpovídá za tuto škodu.

Článek 24

Podpis

Tato Úmluva je otevřena do 1. července 1966 k podpisu státům, které byly pozvány, aby se daly zastoupit na konferenci konané v Bernu od 21. do 26. února 1966.

Článek 25

Ratifikace a platnost

Tato Úmluva podléhá ratifikaci; listiny o ratifikaci budou uloženy co možná nejdříve u švýcarské vlády.

Jakmile tato Úmluva bude ratifikována patnácti státy, vstoupí švýcarská vláda ve spojení se zúčastněnými státy, aby s nimi určila datum, kdy Úmluva vstoupí v platnost.

Článek 26

Přístup

Jestliže stát účastný na Mezinárodní úmluvě o přepravě cestujících a cestovních zavazadel po železnicích (CIV) z 25. února 1961, který nepodepsal tuto Úmluvu, chce k ní přistoupit, sdělí to švýcarské vládě; ta o tom vyrozumí všechny smluvní státy.

Přistoupení se stává účinné jeden měsíc po dni, kdy švýcarská vláda vyrozuměla o něm smluvní státy.

Článek 27

Doba platnosti a revize

Tato Úmluva má stejnou dobu platnosti jako Mezinárodní úmluva o přepravě cestujících a cestovních zavazadel po železnicích (CIV) z 25. února 1961; může být revidována způsobem uvedeným v čl. 68 § 1 Úmluvy CIV a případně do ní zahrnuta.

Článek 28

Znění Úmluvy. Úřední překlady

Tato Úmluva je ve shodě s diplomatickými zvyklostmi uzavřena a podepsána ve francouzské řeči.

K francouzskému znění jsou připojena znění německé, anglické a italské, jež mají platnost úředních překladů.

Při rozdílnosti je směrodatné francouzské znění.

K potvrzení toho podepsali níže uvedení zmocněnci, jejichž plné moci byly shledány v dobré a náležitě formě, tuto Úmluvu.

Vyhotoveno v Bernu dne dvacátéhošestého února tisícdevětsetšedesátšest v prvopise, který zůstane uložen v archivu Švýcarské konfederace; každému smluvnímu státu bude doručen jeden oficiální výtisk.

Protokol A

sestavený mimořádnou konferencí, která se sešla, aby určila členy správního výboru Ústředního úřadu pro mezinárodní železniční přepravu a přijala Dodatkovou úmluvu k Mezinárodní úmluvě o přepravě cestujících a cestovních zavazadel po železnicích (CIV) z 25. února 1961, týkající se odpovědnosti železnic za usmrcení a zranění cestujících

U příležitosti mimořádné konference, která se sešla v Bernu ve dnech 21.—26. února 1966, aby určila členy správního výboru Ústředního úřadu pro mezinárodní železniční přepravu a přijala Dodatkovou úmluvu k Mezinárodní úmluvě o přepravě cestujících a cestovních zavazadel po železnicích (CIV) z 25. února 1961, týkající se odpovědnosti železnic za usmrcení a zranění cestujících, podepsaní zplnomocněnci se dohodli na následujícím:

Vzhledem k tomu, že nedávné rozšíření platnosti mezinárodních úmluv na státy severní Afriky, Blízkého a Středního Východu ukazuje, že je značně nesnadné dodržovat spravedlivé geografické rozdělení, když složení správního výboru, jak to i stanoví úmluvy, je omezeno na devět členů, je rozhodnuto pozměnit ustanovení článku prvního § 2 písmeno a) přílohy V k CIV a přílohy k CIV tak, aby počet členů správního výboru byl rozšířen z devíti na jedenáct:

„§ 2. — a) Správní výbor se schází v Bernu. Je složen z jedenácti členů vybraných ze smluvních států.“

Tento Protokol, jímž se doplňují úmluvy CIM a CIV z 25. února 1961, zůstává otevřen k podpisu do 1. července 1966.

Prozatímně vstupuje v platnost dnem 1. března 1966. Pokud jde o jeho ratifikaci a jeho konečné vstoupení v platnost, použije se analogicky ustanovení článků 66 a 69 § 2 CIM a článků 65 a 68 § 2 CIV.

Na důkaz toho dále uvedení zplnomocněnci, opatření plnými mocemi, jež byly shledány v dobré a náležité formě, podepsali tento Protokol.

Dáno v Bernu, dvacátého šestého února roku tisícého devítistého šedesátého šestého, v jednom exempláři, který zůstane uložen v archivech Švýcarské konfederace a jehož ověřený opis bude odevdán každé straně.

Protokol B

sestavený mimořádnou konferencí, která se sešla, aby určila členy správního výboru Ústředního úřadu pro mezinárodní železniční přepravu a přijala Dodatkovou úmluvu k Mezinárodní úmluvě o přepravě cestujících a cestovních zavazadel po železnicích (CIV) z 25. února 1961, týkající se odpovědnosti železnic za usmrcení a zranění cestujících

U příležitosti mimořádné konference, která se sešla v Bernu ve dnech 21.—26. února 1966, aby zvolila členy správního výboru Ústředního úřadu pro mezinárodní železniční přepravu po železnicích a přijala Dodatkovou úmluvu k Mezinárodní úmluvě o přepravě cestujících a cestovních zavazadel po železnicích (CIV) z 25. února 1961, týkající se odpovědnosti železnic za usmrcení a zranění cestujících, podepsaní zplnomocněnci se dohodli na následujícím:

1. Vzhledem k tomu, že Úmluva o odpovědnosti železnic za usmrcení a zranění cestujících tvoří Dodatkovou úmluvu k Mezinárodní úmluvě o přepravě cestujících a cestovních zavazadel po železnicích z 25. února 1961, je rozhodnuto, že státy, které nepodepsaly Úmluvy z 25. října 1952 a z 25. února 1961, jakož i části území těch států, na jejichž železničních tratích se používají Úmluvy z 25. února 1961, mohou se na základě ustanovení oddílu I Dodatkového protokolu k Mezinárodním úmluvám o přepravě zboží po železnicích (CIM) a cestujících a zavazadel (CIV), podepsaným v Bernu dne 25. února 1961, zúčastnit Dodatkové úmluvy k CIV, týkající se odpovědnosti železnice za usmrcení nebo zranění cestujících.

2. Tento Protokol, jímž se doplňuje Dodatková úmluva z 26. února 1966 o odpovědnosti železnice za usmrcení nebo zranění cestujících, zůstává otevřen k podpisu do 1. července 1966. Podléhá ratifikaci.

Státy, které nepodepíší tento Protokol před uvedeným datem, a státy, zúčastněné na uvedené Dodatkové úmluvě podle jejího článku 26, mohou k tomuto Protokolu přistoupit na základě oznámení.

Ratifikační listina nebo listina o přístupu budou uloženy u švýcarské vlády.

Tento Protokol vstupuje v platnost šest měsíců před datem stanoveným k provádění Dodatkové úmluvy z 26. února 1966.

Na důkaz toho dále uvedení zplnomocněnci, opatření plnými mocemi, jež byly shledány v dobré a náležité formě, podepsali tento Protokol.

Dáno v Bernu, dvacátého šestého února roku tisícího devítistého šedesátého šestého, v jednom exempláři, který zůstane uložen v archivech Švýcarské konfederace a jehož ověřený opis bude odevzdán každé straně.

95

VYHLÁŠKA

ministra zahraničních věcí

ze dne 14. června 1973

**o Konzulární úmluvě mezi Československou socialistickou republikou
a Německou demokratickou republikou**

Dne 22. června 1972 byla v Praze podepsána Konzulární úmluva mezi Československou socialistickou republikou a Německou demokratickou republikou.

S Úmluvou vyslovilo souhlas Federální shro-

máždění Československé socialistické republiky a prezident republiky ji ratifikoval.

Podle svého článku 43 vstoupila Úmluva v platnost dnem 21. března 1973.

České znění Úmluvy se vyhláší současně.

První náměstek ministra:

Krajčír v. r.

KONZULÁRNÍ ÚMLUVA

mezi Československou socialistickou republikou a Německou demokratickou republikou

Prezident Československé socialistické republiky a předseda Státní rady Německé demokratické republiky, vedení přáním dále rozvíjet přátelské vztahy v souladu se Smlouvou o přátelství, spolupráci a vzájemné pomoci mezi Československou socialistickou republikou a Německou demokratickou republikou, podepsanou dne 17. března 1967 v Praze, a s přihlédnutím k tomu, že konzulární vztahy mezi Československou socialistickou republikou a Německou demokratickou republikou vyžadují nové smluvní úpravy,

rozhodli se uzavřít tuto konzulární úmluvu a jmenovali za tímto účelem svými zmocněnci:

prezident Československé socialistické republiky

Jiřího Götze,

náměstka ministra zahraničních věcí
Československé socialistické republiky,

předseda Státní rady Německé demokratické republiky

Oskara Fischera,

náměstka ministra zahraničních věcí
Německé demokratické republiky,

kterí po výměně svých plných mocí, jež byly shledány v dobré a náležité formě, se dohodli na tomto:

HLAVA I

Definice

Článek 1

Ve smyslu této Úmluvy dále uvedené pojmy mají tento význam:

1. „Konzulární úřad“ je generální konzulát, konzulát, vicekonzulát a konzulární jednatelství.
2. „Konzulární obvod“ je území, na kterém je konzulární úředník oprávněn vykonávat konzulární funkce.

3. „Vedoucí konzulárního úřadu“ je osoba pověřená vysílajícím státem výkonem této funkce.
4. „Konzulární úředník“ je osoba, včetně vedoucího konzulárního úřadu, pověřená výkonem konzulárních funkcí. Pojem „konzulární úředník“ zahrnuje i osobu vyslanou na konzulární úřad na praxi.
5. „Konzulární zaměstnanec“ je osoba, která není konzulárním úředníkem a která vykonává na konzulárním úřadu administrativní nebo technické funkce. Pojem „konzulární zaměstnanec“ zahrnuje i osobu, která pracuje jako řidič, člen domácího personálu, zahradník nebo plní jiné úkoly spojené s péčí o konzulární úřad.
6. Pojem „občan vysílajícího státu“ zahrnuje i právnické osoby.
7. „Konzulární místnosti“ jsou budovy nebo části budov včetně rezidence vedoucího konzulárního úřadu, jakož i pozemků, které patří k těmto budovám nebo částem budov a které jsou používány výlučně ke konzulárním účelům, bez ohledu na to, kdo je jejich vlastníkem.
8. „Konzulární archiv“ zahrnuje všechnu úřední korespondenci, šifry, dokumenty, knihy, filmy, zvukové pásky a jiné technické pracovní prostředky, jakož i zařízení určená k jejich uložení a ochraně.
9. „Lod“ je každé plavidlo plující oprávněně pod vlajkou vysílajícího státu.
10. „Letadlo“ je každé letadlo, které oprávněně nese označení státní příslušnosti a registrace vysílajícího státu.

HLAVA II

Zřizování konzulárních úřadů, jmenování konzulárních úředníků

Článek 2

1. Konzulární úřad může být zřízen v přijímajícím státě jen s jeho souhlasem.
2. Sídlo konzulárního úřadu, jeho klasifikace a konzulární obvod se stanoví po vzájemném souhlasu vysílajícího a přijímajícího státu.

Článek 3

1. Vysílající stát si před jmenováním vedoucího konzulárního úřadu vyžádá diplomatickou cestou souhlas přijímajícího státu s jeho osobou.
2. Vysílající stát předá diplomatickou cestou přijímajícímu státu konzulský patent nebo jiný dokument o jmenování vedoucího konzulárního úřadu, jeho třídě a konzulárním obvodu, ve kterém bude vykonávat své funkce, a dále o místě, ve kterém má konzulární úřad své sídlo.
3. Po předložení konzulského patentu nebo jiného dokumentu o jmenování vedoucího konzulárního úřadu udělí přijímající stát tomuto vedoucímu v co nejkratší době exequatur nebo jiné povolení.

4. Vedoucí konzulárního úřadu se ujme výkonu svých funkcí po udělení exequatur nebo jiného povolení přijímajícím státem.

5. Přijímající stát může povolit vedoucímu konzulárního úřadu před udělením exequatur nebo jiného povolení, aby vykonával své funkce prozatímně.

6. Přijímající stát učiní po udělení exequatur nebo jiného povolení nezbytná opatření, aby vedoucí konzulárního úřadu mohl vykonávat své funkce.

Článek 4

Vysílající stát sdělí přijímajícímu státu diplomatickou cestou jméno a příjmení, jakož i třídu každého konzulárního úředníka, který vykonává jinou funkci než funkci vedoucího konzulárního úřadu.

Článek 5

Konzulárním úředníkem může být jenom občan vysílajícího státu.

Článek 6

Přijímající stát může kdykoliv oznámit vysílajícímu státu, že exequatur nebo jiné povolení vedoucího konzulárního úřadu bylo odvoláno nebo že konzulární úředník nebo konzulární zaměstnanec je osobou nežádoucí. V takových případech vysílající stát odvolá tohoto konzulárního úředníka nebo konzulárního zaměstnance.

HLAVA III

Výhody, výsady a imunity

Článek 7

Přijímající stát poskytne konzulárním úředníkům a konzulárním zaměstnancům potřebnou ochranu a učiní nutná opatření, aby mohli vykonávat své funkce a uplatňovat svá práva, výhody, výsady a imunity přiznané jim touto Úmluvou a právními předpisy přijímajícího státu. Rovněž zajistí ochranu konzulárního úřadu a obydlí konzulárních úředníků.

Článek 8

1. Nemůže-li vedoucí konzulárního úřadu z nějakého důvodu vykonávat své funkce nebo je-li místo vedoucího dočasně neobsazeno, může vysílající stát pověřit konzulárního úředníka tohoto nebo jiného konzulárního úřadu v přijímajícím státě nebo člena diplomatického personálu své diplomatické mise v přijímajícím státě výkonem funkce vedoucího. Přijímající stát musí být o tom předem zpraven vysílajícím státem diplomatickou cestou.

2. Osoba pověřená dočasným vedením konzulárního úřadu požívá stejných práv, výhod, výsad a imunit, jaké přísluší vedoucímu konzulárního úřadu podle této Úmluvy.

3. Přidělení člena diplomatického personálu diplomatické mise na konzulární úřad podle odstavce 1 se nedotýká jeho výsad a imunit, které jsou mu poskytovány na základě jeho diplomatického statusu.

Článek 9

1. Práva a povinnosti konzulárních úředníků uvedená v této Úmluvě se vztahují stejnou měrou na členy diplomatického personálu diplomatické mise vysílajícího státu pověřené konzulárními funkcemi.

2. Výkon konzulárních funkcí osobami zmíněnými v odstavci 1 se nedotýká výsad a imunit, jež jim náleží na základě jejich diplomatického statusu.

Článek 10

Vysílající stát může ve shodě s právními předpisy přijímajícího státu získávat do vlastnictví nebo najímat pozemky, budovy nebo části budov pro konzulární úřad nebo pro byty konzulárních úředníků nebo konzulárních zaměstnanců, pokud jsou občany vysílajícího státu a nemají v přijímajícím státě trvalé bydliště. Přijímající stát přitom poskytne vysílajícímu státu, pokud to bude nutné, veškerou pomoc a podporu.

Článek 11

1. Na budově konzulárního úřadu může být umístěn státní znak a označení konzulárního úřadu v jazyce vysílajícího státu i přijímajícího státu.

2. Na budově konzulárního úřadu a na rezidenci vedoucího konzulárního úřadu může být vyvěšena vlajka vysílajícího státu.

3. Vedoucí konzulárního úřadu může používat na svých dopravních prostředcích vlajky vysílajícího státu.

Článek 12

1. Budovy a části budov, které jsou používány výhradně pro účely konzulárního úřadu, jakož i pozemky, které k nim náleží, jsou nedotknutelné. Orgány přijímajícího státu do nich nesmějí vstoupit bez povolení vedoucího konzulárního úřadu, vedoucího diplomatické mise vysílajícího státu nebo jimi zmocněné osoby.

2. Ustanovení odstavce 1 se vztahuje i na obydlí konzulárních úředníků a konzulárních zaměstnanců, pokud nejsou občany přijímajícího státu nebo nemají v přijímajícím státě trvalé bydliště.

Článek 13

Archívy konzulárního úřadu jsou vždy a bez ohledu na to, kde se nalézají, nedotknutelné.

Článek 14

1. Konzulární úřad má právo na spojení se svou vládou nebo s diplomatickými misemi a jinými

konzulárními úřady vysílajícího státu nezávisle na tom, kde se nacházejí. Konzulární úřad může za tímto účelem používat všech obvyklých spojovacích prostředků, šifer, kurýrů i kurýrních zavazadel. Zřízení a provoz rádiové stanice se může dít jen se souhlasem přijímajícího státu.

Při používání obvyklých spojovacích prostředků platí pro konzulární úřad stejné sazby jako pro diplomatickou misi.

2. Úřední pošta a kurýrní zavazadlo, je-li na nich jejich úřední povaha zřetelně vyznačena, jsou nedotknutelné a nesmějí být orgány přijímajícího státu ani kontrolovány, ani zadržovány, a to bez ohledu na použité spojovací prostředky.

3. Osobám dopravujícím konzulární zavazadlo (konzulárním kurýrům) se poskytují stejná práva, výsady a imunity jako diplomatickým kurýrům vysílajícího státu.

4. Konzulární zavazadlo může být svěřeno kapitánovi letadla nebo lodi, který obdrží úřední listinu, v níž je uveden počet zavazadel. Není však považován za konzulárního kurýra. Konzulární úředník je oprávněn přímo a bez překážek převzít toto zavazadlo od kapitána letadla nebo lodi nebo jim je předat.

Článek 15

Osoba konzulárního úředníka je nedotknutelná. Osoba konzulárního zaměstnance, pokud nejde o občana přijímajícího státu nebo o osobu, která má v tomto státě trvalé bydliště, je rovněž nedotknutelná. Tyto osoby nesmějí být ani zadrženy, ani vzaty do vazby. Přijímající stát je povinen jednat s nimi s náležitou úctou a musí učinit opatření potřebná k zabezpečení ochrany jejich osoby, svobody a důstojnosti.

Článek 16

1. Konzulární úředník nebo konzulární zaměstnanec, pokud nejde o občana přijímajícího státu nebo o osobu, která má v tomto státě trvalé bydliště, je vyňat z jurisdikce a nepodléhá donucovacím opatřením přijímajícího státu s výjimkou

- a) žalob souvisejících s osobním nemovitým majetkem nalézajícím se v přijímajícím státě, pokud jej nemá v držení jménem vysílajícího státu ke konzulárním účelům;
- b) žalob v pozůstalostním řízení, v němž konzulární úředník nebo konzulární zaměstnanec vystupuje soukromě a nikoliv jménem vysílajícího státu jako vykonavatel závěti, správce pozůstalosti, dědic nebo odkazovník;
- c) žalob souvisejících se svobodným povoláním nebo soukromou výtěžnou činností, které konzulární úředník nebo konzulární zaměstnanec provozuje v přijímajícím státě vedle svých úředních funkcí.

2. Proti konzulárnímu úředníkovi nebo proti konzulárnímu zaměstnanci, pokud nejde o občana přijímajícího státu nebo o osobu, která má v tomto státě trvalé bydliště, může být vedeno vykonávací řízení jen v případech uvedených v odstavci 1 písmeno a), b), c) a za předpokladu, že se dá provést, aniž by byla porušena nedotknutelnost jeho osoby nebo jeho obydlí.

3. Rodinní příslušníci konzulárního úředníka nebo konzulárního zaměstnance, kteří s ním žijí ve společné domácnosti a nejsou občany přijímajícího státu nebo nemají v tomto státě trvalé bydliště, jsou rovněž vyňati z jurisdikce a požívají osobní nedotknutelnosti jako konzulární úředník nebo konzulární zaměstnanec, který není občanem přijímajícího státu nebo nemá v tomto státě trvalé bydliště. Za stejných předpokladů nepodléhají tito rodinní příslušníci rovněž donucovacím opatřením přijímajícího státu.

4. Vysílající stát se může vzdát imunity konzulárních úředníků a konzulárních zaměstnanců, jakož i jejich rodinných příslušníků. Vzdání se musí být v každém případě oznámeno písemnou formou. Vzdání se vynětí z jurisdikce v civilních a správních věcech neznamená vzdání se imunity co do výkonu rozhodnutí, kterého je zapotřebí vzdát se zvlášť.

5. Podá-li žalobu osoba, která podle tohoto článku je vyňata z jurisdikce, nemůže se dovolávat vynětí z jurisdikce co do protižaloby, která je v přímé souvislosti s hlavní žalobou.

Článek 17

1. Konzulární úředník nebo konzulární zaměstnanec, pokud nejde o občana přijímajícího státu nebo o osobu, která má v tomto státě trvalé bydliště, není povinen vypovídat jako svědek.

2. Souhlasí-li vysílající stát s tím, aby konzulární úředník nebo konzulární zaměstnanec, který je občanem vysílajícího státu a nemá v přijímajícím státě trvalé bydliště, vypovídal jako svědek, může na požádání vypovídat.

3. Není přípustné donucovat konzulárního úředníka nebo konzulárního zaměstnance, který není občanem přijímajícího státu nebo nemá v tomto státě trvalé bydliště, aby vypovídal jako svědek, aby se za tímto účelem dostavil k soudu nebo aby byl v případě odmítnutí výpovědi při nedostavení se před soud volán k odpovědnosti.

4. Konzulární zaměstnanec, který je občanem přijímajícího státu nebo který má v tomto státě trvalé bydliště, může odmítnout svědeckou výpověď o úředních záležitostech.

5. Při použití ustanovení odstavce 2 se učiní potřebná opatření, aby se zamezilo narušení činnosti konzulárního úřadu. Pokud je to možné, lze učinit ústní nebo písemné svědecké výpovědi na konzulárním úřadě nebo v bytě příslušného konzulárního úředníka nebo konzulárního zaměstnance.

6. Ustanovení tohoto článku se vztahují na všechna řízení a jednání před soudy a jinými státními orgány.

7. Ustanovení tohoto článku budou uplatňována obdobně vůči rodinným příslušníkům konzulárního úředníka nebo konzulárního zaměstnance, pokud tyto osoby s nimi žijí ve společné domácnosti, nejsou občany přijímajícího státu a nemají v tomto státě trvalé bydliště.

Článek 18

Konzulární úředník je v přijímajícím státě osvobozen od všech státem vynutitelných povinností. Stejně tak jsou osvobozeni konzulární zaměstnanci a rodinní příslušníci konzulárních úředníků a konzulárních zaměstnanců žijící s nimi ve společné domácnosti, pokud nejsou občany přijímajícího státu nebo v něm nemají trvalé bydliště.

Článek 19

Konzulární úředník nebo konzulární zaměstnanec, jakož i jeho rodinní příslušníci žijící s ním ve společné domácnosti, kteří jsou občany vysílajícího státu a nemají v přijímajícím státě trvalé bydliště, nepodléhají povinnostem, které vyplývají z právních předpisů přijímajícího státu o ohlašovací povinnosti cizinců a získání povolení k pobytu.

Článek 20

1. Vysílající stát je v přijímajícím státě osvobozen od všech daní a jiných poplatků

- a) z pozemků, budov, částí budov, které jsou používány výhradně ke konzulárním účelům, včetně obydlí konzulárních úředníků a konzulárních zaměstnanců, jsou-li ve vlastnictví vysílajícího státu nebo jeho jménem nabyty;
- b) ze smluv a listin, které se týkají nabytí zmíněných nemovitostí, pokud je vysílající stát získává výhradně ke konzulárním účelům.

2. Ustanovení odstavce 1 se nevztahují na uhrazení služeb.

Článek 21

Vysílající stát je v přijímajícím státě osvobozen od všech daní a podobných poplatků za movitý majetek, který je vlastnictvím vysílajícího státu nebo se nachází v jeho držení nebo používání a je užíván ke konzulárním účelům. To platí i pro získávání takového movitého majetku, za který by vysílající stát musel v každém jiném případě tyto daně a poplatky zaplatit.

Článek 22

Konzulární úředník nebo konzulární zaměstnanec, pokud nejde o občana přijímajícího státu nebo o osobu, která má v tomto státě trvalé bydliště, není povinen platit přijímajícímu státu daně a poplatky ze svých služebních příjmů.

Článek 23

1. Konzulární úředník a konzulární zaměstnanec, jakož i jejich rodinní příslušníci žijící s nimi ve společné domácnosti, pokud nejde o občany přijímajícího státu nebo o osoby, které mají v tomto státě trvalé bydliště, jsou osvobozeni od všech státních, oblastních a místních daní a poplatků včetně daní a poplatků z movitého majetku, který jim náleží.

2. Osvobození uvedené v odstavci 1 se nevztahuje na

- a) nepřímé daně, které jsou zpravidla obsaženy v ceně zboží nebo služeb;
- b) poplatky a daně ze soukromého nemovitého majetku nacházejícího se na území přijímajícího státu, pokud již není osvobozen podle článku 20;
- c) dědické daně nebo daně za převod majetku, které vybírá přijímající stát;
- d) daně a poplatky ze soukromých příjmů, jejichž zdroje jsou v přijímajícím státě;
- e) soudní, hypoteční a správní poplatky, pokud osvobození již není poskytnuto podle článku 20;
- f) poplatky, které jsou vybírány za skutečně prokázané služby.

Článek 24

1. Všechny předměty včetně motorových vozidel, které jsou dovezeny pro úřední potřebu konzulárního úřadu, jsou v souladu s právními předpisy přijímajícího státu osvobozeny od celních poplatků a daní, které se vybírají v souvislosti nebo na základě dovozu, stejně tak jako předměty dovezené pro úřední potřebu diplomatické mise.

2. Konzulární úředník a jeho rodinní příslušníci jsou osvobozeni od celní kontroly.

Konzulární úředník a konzulární zaměstnanec, jakož i jejich rodinní příslušníci žijící s nimi ve společné domácnosti, pokud nejde o občany přijímajícího státu nebo osoby, které mají v tomto státě trvalé bydliště, jsou, pokud jde o jejich zavazadla a jiné předměty, jež jsou určeny pro jejich osobní potřebu, osvobozeni od celních poplatků a daní vybíraných v souvislosti nebo na základě dovozu stejně tak jako odpovídající kategorie personálu diplomatické mise.

Článek 25

Všechny osoby požívající podle této Úmluvy výhod, výsad a imunit jsou povinny bez újmy na těchto výhodách, výsadách a imunitách dodržovat právní předpisy přijímajícího státu včetně dopravních a pojišťovacích předpisů pro motorová vozidla.

Článek 26

Přijímající stát poskytne konzulárnímu úředníkovi a konzulárnímu zaměstnanci k výkonu je-

lich úředních povinností volnost pohybu a cestování uvnitř konzulárního obvodu, pokud to neodporuje jeho právním předpisům o pobytu v oblastech, do kterých je vstup a pobyt z důvodů bezpečnosti státu zakázán nebo omezen.

HLAVA IV

Konzulární funkce

Článek 27

Konzulární úředník usiluje o upevňování přátelských vztahů mezi smluvními stranami a přispívá k všestrannému rozvoji a prohlubování bratrské spolupráce v politické, hospodářské, vědecké, kulturní, právní, turistické a dalších oblastech.

Článek 28

1. Konzulární úředník má právo vykonávat v konzulárním obvodu funkce, které jsou zakotveny v této hlavě. Konzulární úředník může mimo to vykonávat i jiné konzulární funkce, pokud nejsou v rozporu s právními předpisy přijímajícího státu.

2. Konzulární úředník má právo zastupovat v konzulárním obvodu práva a zájmy vysílajícího státu a jeho občanů.

3. Konzulární úředník se může při výkonu svých konzulárních funkcí obracet přímo jak písemně, tak i ústně na příslušné místní orgány konzulárního obvodu, jakož i na příslušné ústřední orgány přijímajícího státu.

4. Konzulární úředník může se souhlasem přijímajícího státu vykonávat funkce i mimo konzulární obvod.

5. Konzulární úředník je oprávněn vybírat konzulární poplatky v souladu s právními předpisy vysílajícího státu.

Článek 29

1. Konzulární úředník je oprávněn ve svém konzulárním obvodu:

- a) registrovat občany vysílajícího státu;
- b) přijímat žádosti ve věcech státního občanství a vydávat příslušné doklady, které jsou vyžadovány právními předpisy vysílajícího státu;
- c) v souladu s právními předpisy vysílajícího státu přijímat prohlášení o uzavření manželství za předpokladu, že jde o občany vysílajícího státu;
- d) registrovat narození a úmrtí občanů vysílajícího státu;
- e) v souladu s právními předpisy vysílajícího státu přijímat prohlášení týkající se rodinných poměrů občanů vysílajícího státu.

2. Konzulární úředník informuje příslušné orgány přijímajícího státu o provádění úkonů stanovených v odstavci 1 písmeno c), d), jestliže to vyžadují právní předpisy přijímajícího státu.

3. Ustanovení odstavce 1 písmeno c) a d) tohoto článku nezabavují občany vysílajícího státu povinnosti dodržovat příslušné právní předpisy přijímajícího státu.

Článek 30

Konzulární úředník je oprávněn

- a) vydávat, prodlužovat, měnit a rušit cestovní doklady občanů vysílajícího státu;
- b) vydávat odpovídající víza osobám, které cestují do vysílajícího státu.

Článek 31

Konzulární úředník má právo v souladu s právními předpisy vysílajícího státu a se Smlouvou mezi Československou socialistickou republikou a Německou demokratickou republikou o právních stycích v občanských, rodinných a trestních věcech učinit opatření potřebná pro zahájení řízení o osvojení a ustanovení opatrovníka.

Článek 32

1. Konzulární úředník má právo v souladu s právními předpisy vysílajícího a přijímajícího státu provádět v konzulárním obvodu notářské úkony

- a) pro občany nezávisle na jejich státním občanství, jestliže jde o uplatnění ve vysílajícím státě;
- b) pro občany vysílajícího státu k uplatnění v cizině.

2. Konzulární úředník má právo provádět překlady listin nebo ověřovat správnost překladu, jakož i ověřovat listiny.

Článek 33

Listiny vyhotovené, přeložené nebo ověřené konzulárním úředníkem ve shodě s článkem 32 jsou v přijímajícím státě považovány za doklady mající stejnou právní účinnost a průkaznost jako doklady vyhotovené, přeložené nebo ověřené příslušnými orgány nebo institucemi přijímajícího státu.

Článek 34

1. Konzulární úředník má právo přijímat do úschovy pro občany vysílajícího státu dokumenty, peníze, cennosti a jiné jim náležející předměty.

2. Tyto věci vzaté do úschovy mohou být vyvezeny z přijímajícího státu jen v souladu s jeho právními předpisy.

Článek 35

1. Příslušnost a úkoly konzulárního úředníka při projednávání dědictví se řídí Smlouvou mezi Československou socialistickou republikou a Německou demokratickou republikou o právních stycích v občanských, rodinných a trestních věcech.

2. Příslušné orgány přijímajícího státu informují konzulárního úředníka také o zahájení pozůstalostního řízení ve prospěch občana vysílajícího státu na území třetího státu, dozvědí-li se o tom.

Článek 36

Konzulární úředník má v souladu s právními předpisy přijímajícího státu právo zastupovat v konzulárním obvodu občany vysílajícího státu před orgány přijímajícího státu, nemožou-li pro nepřítomnost nebo z jiných vážných důvodů závčas uplatňovat svoje práva a zájmy. Zastupování trvá tak dlouho, dokud zastupovaní neustanoví své zmocněnce nebo sami nepřevzoum hájení svých práv a zájmů.

Článek 37

1. Konzulární úředník má právo v konzulárním obvodě navázat a udržovat styk s každým občanem vysílajícího státu, radit mu a poskytnout mu veškerou pomoc a v nutných případech učinit opatření k zajištění právní pomoci. Přijímající stát žádným způsobem neomezuje právo občana vysílajícího státu spojit se s konzulárním úřadem nebo konzulárním úřad navštívit.

2. Příslušné orgány přijímajícího státu uvědomí neprodleně konzulárního úředníka o zadržení nebo vzetí do vazby občana vysílajícího státu.

3. Konzulární úředník má právo co nejdříve navštívit občana vysílajícího státu, který byl zadržen, vzat do vazby anebo odpykává trest odnětí svobody, a udržovat s ním styk. Tato práva jsou uskutečňována v souladu s právními předpisy přijímajícího státu za podmínky, že tyto právní předpisy je neruší.

Článek 38

1. Konzulární úředník má právo poskytnout v konzulárním obvodě veškerou podporu a pomoc lodi vysílajícího státu v přístavu, v teritoriálních a vnitřních vodách přijímajícího státu.

2. Konzulární úředník může vstoupit na palubu lodi, jakmile je lodi povolen volný styk s pobřežím. Kapitán a členové posádky mohou s konzulárním úředníkem navázat spojení.

3. Konzulární úředník může při výkonu svých funkcí požádat ve všech otázkách týkajících se lodí vysílajícího státu, kapitána, členů posádky a cestujících na této lodi o pomoc příslušného orgánu přijímajícího státu.

Článek 39

Konzulární úředník má v konzulárním obvodu právo

- a) bez újmy na právech orgánů přijímajícího státu vyšetřovat všechny události, k nimž došlo při cestě lodí, vyslechnout kapitána a členy posádky, kontrolovat lodní doklady, přijmout

prohlášení o cestě a směru lodi, jakož i usnadňovat vjezd, výjezd nebo postoj lodi v přístavu;

- b) bez újmy na právech orgánů přijímajícího státu řešit sporné otázky mezi kapitánem a členy posádky včetně sporných otázek týkajících se mzdy a pracovní smlouvy, pokud je to stanoveno právními předpisy vysílajícího státu;
- c) učinit opatření k lékařskému ošetření kapitána, člena posádky nebo cestujícího; nebo k jejich návratu do vysílajícího státu;
- d) přijmout, vystavit nebo ověřit prohlášení nebo doklady, které stanoví právní předpisy vysílajícího státu ve vztahu k lodi.

Článek 40

1. Zamýšlejí-li příslušné orgány přijímajícího státu provést donucovací opatření na palubě lodi vysílajícího státu nebo provést vyšetřování, je nutné prostřednictvím příslušných orgánů přijímajícího státu o tom předem uvědomit konzulárního úředníka, aby tento úředník nebo jeho zástupce mohl být přítomen při provádění tohoto úkonu s výjimkou toho, že naléhavost věci nepřipouští předchozí vyrozumění. Nebyl-li konzulární úředník nebo jeho zástupce přítomen, předají mu příslušné orgány přijímajícího státu úplnou informaci o událostech.

2. Ustanovení odstavce 1 se použije i tehdy, jestliže kapitán nebo členové posádky mají být vyslechnuti o událostech na lodi místními orgány na pevnině.

3. Ustanovení tohoto článku se nepoužije při celní, pasové nebo hygienické kontrole, jakož i při všech ostatních úkonech prováděných na žádost nebo se souhlasem kapitána lodi.

Článek 41

1. Ztroskotá-li loď vysílajícího státu, narazí-li na břeh nebo utrpí jinou havárii v přijímajícím státě, nebo je-li nějaký předmět patřící k nákladu havarované lodi vysílajícího, přijímajícího nebo třetího státu vlastnictvím občana vysílajícího státu a nalezne se na pobřeží nebo ve vnitřních nebo teritoriálních vodách přijímajícího státu jako předmět vyvržený na břeh, nebo je dopraven do přístavu tohoto státu, uvědomí o tom orgány přijímajícího státu ihned konzulárního úředníka. Informují konzulárního úředníka i o opatřeních učiněných pro záchranu lidí, lodi, nákladu a dalšího zboží, jakož i částí lodi a částí nákladu, které se odpoutaly od lodi.

2. Konzulární úředník může takové lodi, jejím cestujícím a členům posádky poskytnout veškerou

Jménem presidenta
Československé socialistické republiky:

Jiří Götz v. r.

pomoc. Za tím účelem se může obrátit na příslušné orgány přijímajícího státu. Konzulární úředník může činit opatření vyplývající z odstavce 1 včetně opatření za účelem opravy lodi. Může požádat příslušné orgány přijímajícího státu, aby učinily taková opatření nebo v nich pokračovaly.

3. Jestliže byly havarovaná loď nebo předmět patřící k takové lodi nalezeny na pobřeží nebo v blízkosti pobřeží přijímajícího státu nebo dopraveny do přístavu tohoto státu a ani kapitán lodi, ani majitel, jeho zástupce nebo příslušný pojišťovatel nemohou učinit opatření k zajištění nebo k nakládání s takovou lodí či s takovým předmětem, je konzulární úředník zmocněn učinit jménem vlastníka lodi opatření, která by mohl učinit vlastník sám.

Ustanovení tohoto odstavce se týká i každého předmětu, který je částí lodního nákladu a majetkem občana vysílajícího státu.

4. Je-li předmět, který patří k nákladu havarované lodi třetího státu a je majetkem občana vysílajícího státu, nalezen na pobřeží nebo v blízkosti pobřeží přijímajícího státu nebo je dopraven do přístavu tohoto státu a ani kapitán, ani vlastník předmětu, jeho zástupce nebo pojišťovatel nemohou učinit opatření k zajištění nebo k nakládání s takovým předmětem, pak je konzulární úředník zmocněn, aby jménem vlastníka učinil taková opatření, která by mohl vlastník učinit sám.

Článek 42

Články 38—41 se přiměřeně vztahují i na letadla.

HLAVA V

Závěrečná ustanovení

Článek 43.

1. Tato Úmluva podléhá ratifikaci. Nabývá platnosti třicátého dne po výměně ratifikačních listin, která bude provedena v Berlíně.

2. Tato Úmluva zůstane v platnosti až do uplynutí šesti měsíců, počítáno ode dne, kdy jedna z vysokých smluvních stran sdělí druhé vysoké smluvní straně výpověď Úmluvy.

3. Vstupem v platnost této Úmluvy pozbývá platnosti Konzulární úmluva mezi Československou republikou a Německou demokratickou republikou uzavřená dne 24. května 1957 v Berlíně.

Na důkaz toho zmocněnci obou vysokých smluvních stran tuto Úmluvu podepsali a opatřili pečeti.

Dáno v Praze dne 22. června 1972 ve dvou vyhotoveních, každé v českém a německém jazyce, přičemž obě znění mají stejnou platnost.

Jménem předsedy Státní rady
Německé demokratické republiky:

Oskar Fischer v. r.

PROTOKOL**ke Konzulární úmluvě mezi Československou socialistickou republikou
a Německou demokratickou republikou**

Při dnešním podpisu Konzulární úmluvy mezi Československou socialistickou republikou a Německou demokratickou republikou (v dalším textu označována jako „Úmluva“) se zmocněnci vysokých smluvních stran dohodli na tomto:

1. Vyrozumění konzulárního úředníka podle článku 37 odst. 2 Úmluvy se uskuteční nejpozději do sedmi dnů po zadržení nebo vzetí do vazby občana vysílajícího státu.

2. Právo konzulárního úředníka navštívit občana vysílajícího státu nebo s ním vejít ve styk tak, jak je uvedeno v článku 37 odst. Úmluvy, bude poskytnuto v průběhu sedmi dnů po jeho zadržení nebo vzetí do vazby.

3. Právo konzulárního úředníka uvedené v článku 37 odst. 3 Úmluvy navštívit občana vysílajícího státu a vejít s ním ve styk v době, kdy se nachází ve vazbě nebo ve výkonu trestu, bude poskytováno periodicky.

Protokol je neoddělitelnou součástí Úmluvy. Na důkaz toho zmocněnci obou vysokých smluvních stran podepsali tento protokol a opatřili jej pečeti.

Dáno v Praze dne 22. června 1972 ve dvou vyhotoveních, každé v českém a německém jazyce, přičemž obě znění mají stejnou platnost.

Jménem presidenta
Československé socialistické republiky:

Jiří Götz v. r.

Jménem předsedy Státní rady
Německé demokratické republiky:

Oskar Fischer v. r.

96

VYHLÁŠKA

ministra zahraničních věcí

ze dne 14. června 1973

o Základní dohodě o vědeckotechnické spolupráci mezi Československou socialistickou republikou a Republikou Ecuador

Dne 15. září 1971 byla v Praze podepsána Základní dohoda o vědeckotechnické spolupráci mezi Československou socialistickou republikou a Republikou Ecuador.

Podle svého článku VI vstoupila Dohoda v platnost dnem 1. března 1972.

Slovenské znění Dohody se vyhláší současně.*)

První náměstek ministra:

Krajčír v. r.

ZÁKLADNÍ DOHODA

o vědeckotechnické spolupráci mezi Československou socialistickou republikou a Republikou Ecuador

Vláda Československé socialistické republiky a vláda Republiky Ecuador, vedeny přáním rozvíjet vědeckou a technickou spolupráci mezi oběma zeměmi, uzavřely tuto základní dohodu o vědeckotechnické spolupráci:

Článek I

Smluvní strany se zavazují posilovat a umožňovat rozvoj vzájemné spolupráce na úsecích vědy a techniky.

Rozsah, formy a podmínky spolupráce budou stanoveny v souladu s ustanoveními této Základní dohody v dodatkových specifických smlouvách mezi podniky nebo organizacemi pověřenými smluvními stranami.

Článek II

Vědecká a technická spolupráce upravovaná touto základní dohodou se uskuteční v těchto formách:

1. Výměna expertů a vědeckých pracovníků, výměna studií a jejich realizace, konzultace a výměna názorů na studie a projekty stanovené v dodatkových smlouvách.

2. Poskytování stipendií kandidátům, kteří budou vybíráni na základě vzájemné dohody, v druhé zemi k absolvování kursů určených k prohloubení znalostí a ke specializaci na úsecích nebo v technických oborech, které mají prvořadý význam pro technologický a vědecký pokrok.

*) Zde se uveřejňuje český překlad.

3. Společné studium experimentálních projektů technického a vědeckého charakteru, určených vzájemnými dohodami za účelem jejich realizace národními nebo mezinárodními institucemi.

4. Zřizování technicko-pedagogických dokumentačních středisek a center specializovaných na výuku a zdokonalování.

5. Jakákoli jiná činnost vědecké a technické spolupráce, která by byla dohodnuta podniky nebo organizacemi pověřenými smluvními stranami.

Článek III

Za účelem zabezpečení systematické a pravidelné činnosti při řízení vědecké a technické spolupráce uskutečňované na základě této Základní dohody se obě strany zavazují:

1. Společně zpracovávat přímo nebo prostřednictvím podniků nebo organizací pověřených smluvními stranami všeobecný program vědecké a technické spolupráce mezi oběma zeměmi a stanovit opatření potřebná k zabezpečení realizace příslušných specifických projektů.

2. Při zpracování přímo nebo prostřednictvím podniků nebo organizací pověřených smluvními stranami programů a technických projektů brát v úvahu priorititu, která je přikládána národním cílům, geografickým oblastem a oblastem činnosti, tak, aby se konkrétní projekty staly součástí příslušných specifických projektů.

Článek IV

Obě smluvní strany se na základě programu spolupráce předpokládané touto Základní dohodou zavazují:

1. Poskytovat expertům, instruktorům a technikům vyslaným na základě této Základní dohody a dalších dodatkových specifických dohod výsady a zvláštní práva poskytované expertům mezinárodních organizací v souladu s příslušnými platnými zákonnými ustanoveními každé země.

Za vládu

Československé socialistické republiky:

Ing. Andrej Barčák v. r.
ministr zahraničního obchodu

2. Osvobodit od daňových a ostatních zatížení a poplatků dočasný dovoz a reexport strojů a zařízení stanovených smluvními stranami k zabezpečení realizace různých projektů. V příslušných dodatkových specifických dohodách se určí zboží, přístroje a zařízení, jež budou předmětem výše uvedeného osvobození.

Článek V

S cílem uplatnit prakticky tuto Základní dohodu dohody se smluvní strany na vytvoření Smíšené komise složené z jejich zástupců nebo zmocněnců podniků nebo organizací pověřených oběma smluvními stranami. Smíšená komise bude mít na starosti zpracovávání programů spolupráce upravené touto Základní dohodou. Smíšená komise bude předkládat ke schválení oběma smluvními stranám všechny zásadní problémy týkající se vědecké a technické spolupráce mezi oběma zeměmi.

Článek VI

Tato Základní dohoda vstoupí v platnost jeden měsíc po dni výměny nót, kterými si smluvní strany vzájemně potvrdí, že tato Základní dohoda byla uzavřena v souladu se zákony příslušných zemí.

Článek VII

Tato Základní dohoda bude mít platnost pět let a bude mlčky prodlužována vždy o jeden rok, pokud ji jedna ze smluvních stran písemně nevyhoví šest měsíců přede dnem uplynutí její platnosti.

Vypovězení této Základní dohody neovlivní realizaci dodatkových smluv uzavřených v průběhu platnosti této Základní dohody, pokud nebude oběma smluvními stranami dohodnuto něco jiného.

Vyhotoveno a podepsáno v Praze dne 15. září 1971 ve čtyřech původních vyhotoveních, dvě v jazyce slovenském a dvě v jazyce španělském, přičemž všechna znění mají stejnou platnost.

Za vládu

Republiky Ecuador:

Dr. Alberto Barriga Ledesma v. r.
mimořádný a zplnomocněný velvyslanec

97

V Y H L A Š K A

ministra zahraničních věcí

ze dne 20. června 1973

**o Dohodě mezi vládou Československé socialistické republiky
a vládou Rumunské socialistické republiky
v oblasti cestovního ruchu**

Dne 3. listopadu 1972 byla v Praze podepsána Dohoda mezi vládou Československé socialistické republiky a vládou Rumunské socialistické republiky o spolupráci v oblasti cestovního ruchu.

Podle svého článku 13 Dohoda vstoupila v platnost dnem 2. května 1973.

České znění Dohody se vyhláší současně.

První náměstek ministra:

Krajčír v. r.

D O H O D A

**mezi vládou Československé socialistické republiky a vládou Rumunské socialistické republiky
o spolupráci v oblasti cestovního ruchu**

Vláda Československé socialistické republiky a vláda Rumunské socialistické republiky,

vedeny přáním rozvíjet a dále posilovat přátelské vztahy mezi národy obou států,

ve snaze zajistit co nejlepší podmínky pro vzájemné poznávání výsledků socialistické výstavby, historických a kulturních památek, přírodních krás, jakož i historických a pokrokových tradic obou zemí,

s cílem dále rozvíjet vzájemný cestovní ruch a spolupráci v této oblasti,

rozhodly se uzavřít tuto dohodu.

Za tím účelem smluvní strany jmenovaly svými zmocněnci:

vláda Československé socialistické republiky

Dr. Emila Mišovského,

vláda Rumunské socialistické republiky

Ing. Ilie Voicu,

kteří po výměně svých plných mocí, jež byly shledány v dobré a náležité formě, se dohodli takto:

Článek 1

Smluvní strany budou všestranně rozvíjet a rozšiřovat cestovní ruch mezi Československou socialistickou republikou a Rumunskou socialistickou republikou.

Smluvní strany budou podporovat rozvoj stále úzké spolupráce mezi vrcholnými orgány cestovního ruchu obou států, jakož i mezi dalšími orgány, organizacemi a institucemi zúčastněnými na rozvoji a provádění cestovního ruchu.

Článek 2

Smluvní strany budou usilovat o rozvoj všech forem vzájemného cestovního ruchu a za tím účelem budou podporovat a usnadňovat zejména turistické skupinové a individuální cesty organizované prostřednictvím cestovních kanceláří, cesty u příležitosti kulturních a sportovních událostí, výstav, veletrhů a mezinárodních setkání, cestování mládeže, motorizovanou turistiku, specializované tematické zájezdy a individuální neorganizovanou turistiku.

Článek 3

Smluvní strany budou napomáhat lepšímu využívání mezinárodních cest procházejících oběma zeměmi k turistickým účelům.

Rovněž budou vhodnými opatřeními podporovat další rozvoj železničních, silničních, leteckých a říčních spojů mezi oběma zeměmi a zjednodušení podmínek přechodu hranic.

Článek 4

Každá smluvní strana učiní opatření, aby vhodným propagačním, informačním a náborovým působením, pokud možno v jazyce druhé země, byla zlepšována informovanost občanů obou států o možnostech cestování na území druhého státu.

Článek 5

Každá smluvní strana bude napomáhat spolupráci orgánů a organizací cestovního ruchu při zlepšování informovanosti, podpoře zájmu a náboru turistů z třetích zemí, včetně těch, kteří se nacházejí na jejím území, k návštěvě druhé země.

Článek 6

Smluvní strany budou podporovat výměnu zkušeností, informací a dokumentace cestovního ruchu, zejména v oblasti činnosti příslušných orgánů a organizací, výstavby turistických zařízení a odborné kvalifikace kádrů.

Smluvní strany budou rozvíjet a podporovat výměnu odborníků z různých oblastí cestovního ruchu.

Článek 7

Smluvní strany budou napomáhat hospodářské a technické spolupráci v oblasti cestovního ruchu sledující rozvoj jeho materiálně technické základny v obou zemích.

Článek 8

Smluvní strany budou podporovat využívání Dunaje pro rozšíření a zpestření zájezdů turistů.

Za vládu

Československé socialistické republiky:

Dr. Emil Mišovský v. r.

Článek 9

Každá smluvní strana může zřídit na území druhého státu informační středisko cestovního ruchu. Zřízení a činnost těchto středisek, jejich práva a povinnosti se řídí právními předpisy přijímacího státu.

Smluvní strany se budou vzájemně podporovat při zřizování těchto středisek.

Článek 10

Platy vyplývající z plnění této dohody se budou provádět podle platné platební dohody mezi smluvními stranami a jiných smluvních dokumentů upravujících tyto otázky.

Článek 11

Smluvní strany budou dále rozšiřovat spolupráci orgánů cestovního ruchu obou států v příslušných mezinárodních organizacích a uskutečňovat výměnu zkušeností z činnosti v této oblasti.

Článek 12

Vrcholné orgány cestovního ruchu smluvních stran budou uzavírat protokoly na určitá časová období k provádění této dohody; kdykoliv to budou považovat za nutné, budou hodnotit její plnění a průběh vzájemného cestovního ruchu.

Článek 13

Tato dohoda podléhá schválení podle právních předpisů každé ze smluvních stran a vstoupí v platnost dnem výměny nót o tomto schválení.

Dohoda se uzavírá na období pěti let a bude považována za prodlouženou vždy o další rok, jestliže ji jedna ze smluvních stran písemně nevyhoví nejpozději šest měsíců před skončením její platnosti.

Sepsáno v Praze dne 3. listopadu 1972 ve dvou vyhotoveních, každé v jazyce českém a rumunském, přičemž obě znění mají stejnou platnost.

Za vládu

Rumunské socialistické republiky:

Ing. Ilie Voicu v. r.

98

VYHLÁŠKA

ministra zahraničních věcí

ze dne 13. července 1973

**o Veterinární dohodě mezi vládou Československé socialistické republiky
a vládou Nizozemského království**

Dne 4. července 1972 byla v Praze podepsána Veterinární dohoda mezi vládou Československé socialistické republiky a vládou Nizozemského království.

Podle svého článku 10 Dohoda vstoupila

v platnost dnem 12. dubna 1973.

Český překlad Dohody se vyhláší současně. Do textu přílohy k Dohodě je možno nahlédnout v archivu federálního ministerstva zahraničních věcí.

Ministr:

Ing. Cháoupek v. r.

VETERINÁRNÍ DOHODA

mezi vládou Československé socialistické republiky a vládou Nizozemského království

Vláda Československé socialistické republiky
vláda Nizozemského království,

vedeny snahou rozvíjet spolupráci v oblasti veterinární za účelem omezení nebezpečí, které představují nemoci zvířat jak pro lidské zdraví tak i pro rozvoj plemenářství, a dále ve snaze usnadnit výměnu zvířat a výrobků živočišného původu

se dohodly na následujících ustanoveních:

Článek 1

1. Smluvní strany budou spolupracovat při dovozu, vývozu a průvozu zvířat, jakož i výrobků a surovin živočišného původu a dále krmiv, aby se předcházelo možnosti eventuálního zavlečení nákazy na území obou států.

2. Smluvní strany usnadní výměnu zvířat a výrobků živočišného původu. K vlastnímu dovozu, vývozu a průvozu zvířat, výrobků a surovin živočišného původu a krmiv přistoupí po předcházejícím souhlasu příslušných státních veterinárních služeb.

Článek 2

Zdravotní veterinární podmínky vývozu živých zvířat a výrobků živočišného původu z území jedné ze smluvních stran na území druhé smluvní strany jsou stanoveny v protokolu, který je přílohou této dohody.

Článek 3

Příslušné státní orgány si budou vyměňovat alespoň jednou měsíčně veterinární výkazy, ve kterých bude uvedena statistika nakažlivých nemocí zvířat.

Dále si budou zasílat veškeré informace veterinárního charakteru, které by je mohly zajímat.

Článek 4

1. Smluvní strany budou usnadňovat:

- a) spolupráci na úseku veterinárního výzkumu, dále spolupráci mezi laboratořemi státních veterinárních služeb a výměnu dosažených výsledků;

b) výměnu veterinárních odborníků obou zemí za účelem získání informací o zdravotním stavu zvířat a dále za účelem získání všech potřebných informací týkajících se činnosti příslušných státních veterinárních služeb.

2. Příslušné státní orgány mohou také společně vypracovat plány spolupráce pro určité časové údobí.

Článek 5

Příslušné státní orgány jsou při realizaci otázek a bodů této dohody v přímém styku a jsou oprávněny provádět změny v protokolu, který je připojen k této dohodě.

Tyto změny budou potvrzeny výměnou diplomatických nót a nabudou platnosti v den výměny těchto nót.

Článek 6

Náklady spojené s prováděním článku 4 této dohody jdou k tíži toho státu, který ve svém zájmu vysílá své odborníky nebo žádá vyslání odborníků od druhé smluvní strany.

Článek 7

Sporné otázky, které by mohly vzniknout při realizaci této dohody a připojeného protokolu, budou zkoumány Smíšenou komisí.

Komise bude složena ze tří členů z každého státu, z nichž dva musejí být státní veterinární lékaři.

Zástupci každé země mohou být doprovázeni dalšími odborníky.

Komise se sejde do dvou měsíců po svolání jednou ze stran.

Otázky, na kterých se smíšená komise nedohodne, budou řešeny diplomatickou cestou.

Za vládu

Československé socialistické republiky:

Dr. B. Večeřa v. r.

Článek 8

Tato dohoda bude uskutečňována ze strany Nizozemského království v jeho evropské části a ze strany, Československé socialistické republiky po celém jejím státním území.

Článek 9

1. Tato dohoda se nedotýká práv a závazků, které obě smluvní strany podepsaly nebo podepíší v rámci jiných mezinárodních úmluv.

2. Jestliže jedna ze smluvních stran bude považovat za žádoucí pozměnit některá ustanovení této dohody, bude moci požádat druhou smluvní stranu o konzultaci v dané záležitosti. Tato konzultace proběhne do 60 dnů počínaje dnem podání žádosti o konzultaci. Dohodnou-li se příslušné státní orgány na pozměnění této dohody, předloží tento návrh svým vládám.

3. Každá změna této dohody bude uskutečňována výměnou nót mezi smluvními stranami.

Článek 10

1. Každá ze smluvních stran oznámí druhé smluvní straně, že byly splněny ústavní předpisy požadované pro vstup této dohody v platnost. Dohoda vstoupí v platnost od data posledního z těchto oznámení.

2. Tato dohoda zůstane v platnosti, dokud jedna ze smluvních stran ji písemně nevypoví, přičemž odpovědní lhůta je šest měsíců.

Na důkaz čehož nížepodepsaní, náležitě k tomu oprávnění, tuto dohodu podepsali.

V Praze dne 4. července 1972.

Ve dvou vyhotoveních v jazyce francouzském.

Za vládu

Nizozemského království:

M. R. Froger v. r.

99

REDAKČNÍ SDĚLENÍ

o opravě tiskových chyb

1. ve vyhlášce federálního ministerstva dopravy č. 32/1972 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, slovenského vydání,
2. ve vyhlášce federálního ministerstva dopravy č. 54/1973 Sb., o nepravidelné hromadné přepravě osob prováděné orgány Revolučního odborového hnutí, slovenského vydání,
3. ve vyhlášce Federálního statistického úřadu č. 80/1973 Sb., kterou se vydávají základní podmínky dodávky prací a služeb výpočetní techniky, slovenského vydání

1. V § 80 odst. 1 vyhlášky č. 32/1972 Sb. je ve druhém řádku zdola chybně vytištěno „farbu nápisu červenú“; správně má být „farbu nápisu čiernu“.
2. V § 2 odst. 2 vyhlášky č. 54/1973 Sb. je v prvním řádku chybně vytištěno „služby poskytnuté organizácii“; správně má být „služby poskytnuté organizáciou“.
3. V § 18 odst. 4 písm. b) bod 2 vyhlášky č. 80/1973 Sb. v prvním řádku vypadlo slovo „až“; text správně zní: „2. s viac než dennou až 10-dňovou periodicitou“.

Redakce

OZNÁMENÍ O UZAVŘENÍ MEZINÁRODNÍCH SMLUV

Federální ministerstvo zahraničních věcí

oznamuje, že k Dohodě mezi vládou Československé socialistické republiky a vládou Svazu sovětských socialistických republik, podepsané v Moskvě dne 22. listopadu 1966, byla v souladu s jejím článkem 19 sjednána nová Příloha.

Příloha vstoupila v platnost dnem 4. října 1972. Tímto se doplňuje vyhláška ministra zahraničních věcí č. 10/1967 Sb.

Federální ministerstvo zahraničních věcí

oznamuje, že dne 3. listopadu 1972 byl v Bělehradě podepsán Protokol o výměně zboží mezi Československou socialistickou republikou a Socialistickou federativní republikou Jugoslávií na rok 1973. Na základě svého článku 3 vstoupil v platnost dnem 19. června 1973 a bude platit do 31. prosince 1973.

Federální ministerstvo zahraničních věcí

oznamuje, že

1. u generálního tajemníka OSN byla dne 16. dubna 1973 uložena listina o přístupu Hondurasu k Jednotné úmluvě o omamných látkách, sjednané v New Yorku dne 30. března 1961.

Podle ustanovení svého článku 41 odst. 2 Úmluva vstoupila pro Honduras v platnost dnem 16. května 1973.

Tímto se doplňují sdělení uveřejněná v částce 50 Sbírky zákonů, ročník 1969, částce 18 Sbírky zákonů, ročník 1970, částce 8 a 30 Sbírky zákonů, ročník 1972 a částce 15 Sbírky zákonů, ročník 1973;

2. u generálního tajemníka OSN byla dne 5. dubna 1973 uložena ratifikační listina Kolumbie k Vídeňské úmluvě o diplomatických stycích, sjednané ve Vídni dne 18. dubna 1961.

Podle ustanovení svého článku 51 odst. 2 Úmluva vstoupila pro Kolumbii v platnost dnem 5. května 1973.

Tímto se doplňují sdělení uveřejněná v částkách 14, 18 a 30 Sbírky zákonů, ročník 1970 a částkách 7, 15 a 34 Sbírky zákonů, ročník 1971 a částce 8 Sbírky zákonů, ročník 1972 a částce 15 Sbírky zákonů, ročník 1973;

3. u generálního tajemníka OSN byly uloženy následující ratifikační listiny nebo listiny o přístupu k Vídeňské úmluvě o konzulárních stycích, sjednané ve Vídni dne 24. dubna 1963:

dne 19. ledna 1973 listina o přístupu Salvadoru,

dne 9. února 1973 listina o přístupu Guatemaly a

dne 12. února 1973 ratifikační listina Austrálie.

Podle ustanovení svého článku 77 odst. 2 Úmluva vstoupila v platnost pro Salvador dnem 18. února 1973, pro Guatemala dnem 11. března 1973 a pro Austrálii dnem 14. března 1973.

Tímto se doplňují sdělení uveřejněná v částkách 14, 18 a 36 Sbírky zákonů, ročník 1970 a částce 7 Sbírky zákonů, ročník 1971 a částce 30 Sbírky zákonů, ročník 1972;

4. u generálního tajemníka OSN byla dne 12. ledna 1973 uložena listina o přístupu Barbadosu k Úmluvě o politických právech žen, sjednané v New Yorku dne 31. března 1953.

Podle ustanovení svého článku VI odst. 2 Úmluva vstoupila pro Barbados v platnost dnem 12. dubna 1973.

Tímto se doplňují sdělení uveřejněná v částce 36 Sbírky zákonů, ročník 1970 a částce 8 a 30 Sbírky zákonů, ročník 1972.